

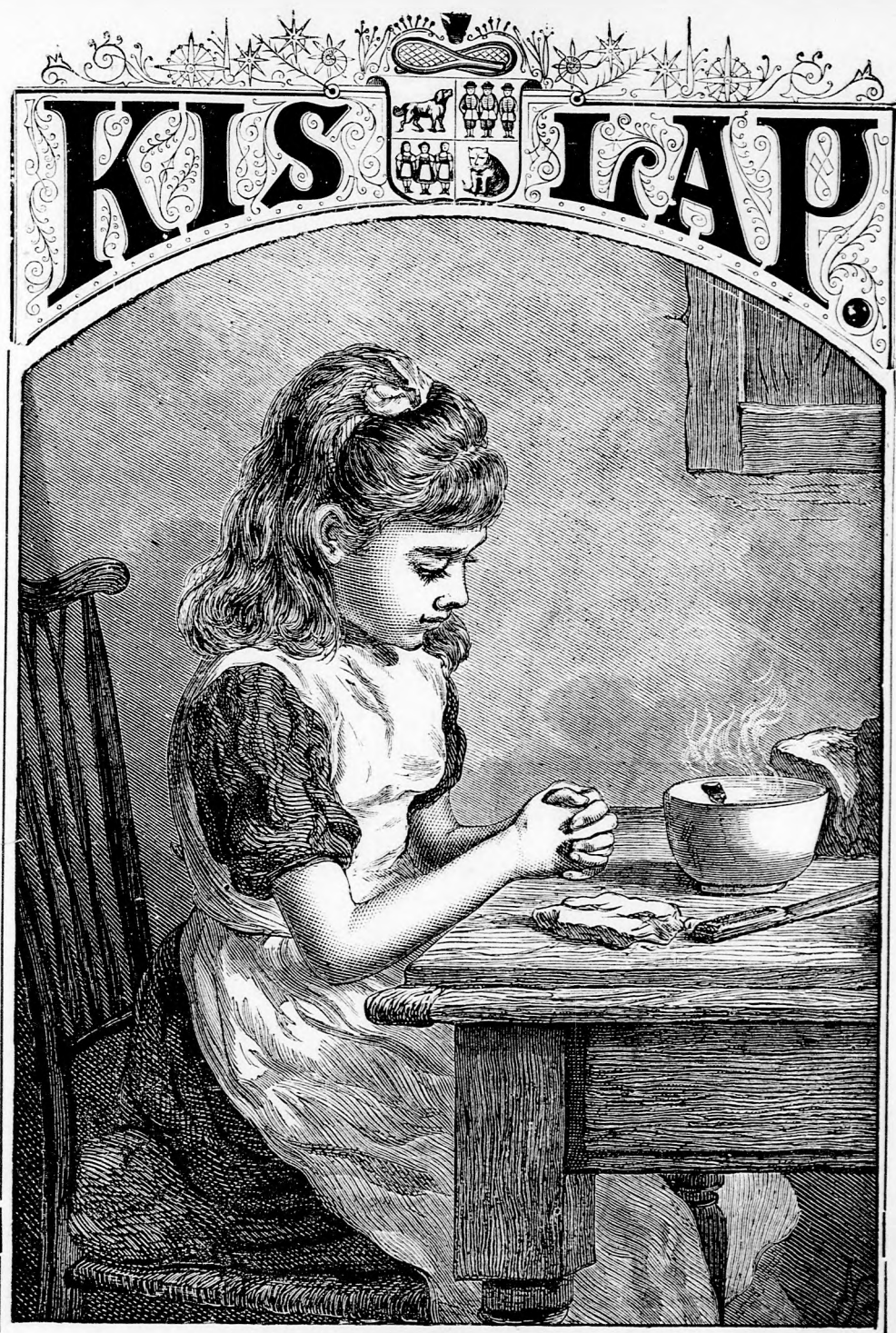
Szám.

k is, ha
men szó-
ánlom a
S. I. —
a kezétől
hogy a
ter test-
« napi-
ogy ezt
ghiszem
ág volna
. A vil-
apesten.
kődik s
zza. —
zin nyo
nár kap-
hetném,
sonka.
k. Az a
Maris-
nem is
A rejt-
— Kö-
n Sán-
Írásod

fia-
nalt
.
hely
s a
.

avára
y Ida,
Géza
frt 54
s kis
si.

épület.
rsulat.

KEGYES TÜNÖDÉS. (Lásd a 363. lapon.)

ROBINZON FRICZI.

— Elbeszélés **Bandi** bácsitól. —

(Folytatás.)

CHIOGGIAI fiu igen jószívü volt; ő is reggelit adott Friczinek, a mi józú tengeri halból s koriczakenyérből állott; azután magyarázgatta Friczinek a vidéket, mert látta, hogy az őt érdeklí. E közben a kis bárka mint a fecske, ugy röpiült a habokon tova.

Éjszak felől a magyar tengerpart látzott még. Fiume tündéri szépnék mutatkozott, a mint palotasorát visszarágyogta a tenger, mely Fiume körül úgy be volt lepve mindenféle nyüzsgő, föllobogóztott hajókkal, mint a rét, melynek virága fölött méheraj zibong. A Fiume mögött égnék törő sziklás hegyek egynémelyikén már friss hó ragyogott. Nyugat felől Isztria félsziget gyönyörű, örökké zöld babérorított partjai szabtak határt a szemnek. A babérerdők közül ki-kivillant egy-egy szép kis kastély, vagy egy-egy fehér városka is, barátságos ellentétekben azokhoz a komor, sziklás hegyekhez, melyek a babérerdők mögött emelkedtek. Kelet felől apró, sziklás szigetekkel volt behintve a tenger, melyek mögött a nagy köves Cherso sziget partja vonult le éjszokról dél felé. Délen azután semmi sem állott a szemnek utjába — ott a végtelen tengeren siklott végig a tekintet messze, egészen addig, a hol az ég és a víz összeér. E képekben gyönyörködött Friczi a gyorsan dél felé sikamló bárka padjáról.

Fiume mindinkább elveszett már szem elől, a mint a bárka az erős északi

széltől hajtva tovább röpiült. Már észak felé és csak a végtelen tengert lehetett látni, de ott a hol az ég s a víz összeér, ott nehéz gomolygó felhők lógtak bele a tengerbe. Az öreg kormányos mind komorabban vizsgálgatta az eget s mindinkább baljóslatu szavakat váltott a vitorlával bajlózó férfival.

— Nem tudom, haza érünk-e baj nélkül Miklós napjára, szólt az öreg.

— Most még igen kedvező a szél, apám — felelt az ifjabb férfi.

— Úgy ám, de délről is erősen tolnaknak a felhők, ebből baj lesz, szólt ismét az öreg.

— A boldogságos szüz legyen segítségünkre a viharban, végzé a komoly beszélgetést a vitorlás férfi.

Ez alatt a halászfíu, kinek neve Pietro volt, ott ült a padon Friczi mellett s csöndesen beszélgetett vele. Elmondta, hogy az öreg, a ki a kormányon ül, az ő öregapja, már hetven éves, de azért a legügyesebb, mert legtapasztaltabb chioggiai halász. A fiatalabb férfi az ő apja, szintén halász és ő maga is az, mert egyáltalán mindenki halász Chioggiában. Most ők Miklós napjára mennek haza, mert azt a napot ők nagy ünnepnek tartják. A halászat az idén igen szerencsés volt s ők szép pénzt szereztek a fumei piaczon, honnan a halat vasuton szállítják gazdag kereskedők a szárazföldi nagy városokba. Elmondta azután Pietro, hogy az ő öregapja a szárazföldön a legnagyobb ember, de ha egyszer a hajón van, akkor rideg és szigorú, mert mint afféle vén tengerész tudja, hogy a kemény tengeri törvényeket pontosan meg kell

tartar
nagy
kedvü
neki a
ők itt
öreg p

L
bárka
Fiume
részei
felé, m
erős és
lámok
egésze
talan k

F
kileg
tonos h
bántott
arczán
mány s

—
szél, mi
dörmög
Fr

hol Piet
megtudt
tánczolt
a jelekb
kal erős
váltani,
visszaha
ezért ne
hanem
mely egy
Am
sokára cs
megszünt
vitorla m

tartani, különben igen könnyen esik valami nagy baj a vizen. Most különösen rossz kedvű, mert erős vihart sejt. Apjának és neki a bárkán hallgatás a kötelességek, ők itt tökéletesen alá vannak rendelve az öreg parancsainak.

Dél tájban lehetett már az idő s a bárka már a Canale di Farasinán azaz a Fiume előtt elterülő öblöt az Adria egyéb részeivel összekötő esatornán röpiült dél felé, mikor az ég teljesen beborult, az erős északi szél hol a magasan verő hullámokon tánczoltatta a könnyű bárkát s egészen a víz színéig verte a sikongó, hasztalan küzdő sirályokat.

Friczi kezdte magát testileg és lelkileg rosszul érezni. Testét a bárka folytonos hánykolódása, lelkét az aggodalom bántotta, mely ott ült a három chioggiai arczán is, míg keményen dolgoztak a kormány s a vitorlák körül.

— Csak addig meg ne forduljon a szél, míg Santa Luciánál kiköthetünk — dörmögé az öreg.

Friczi oda támolygott a hajó orrára, hol Pietro foglalatoskodott, attól azután megtudta, hogy most *bóra*, az éjszakai szél tánczoltatja a bárkát, de az öreg azt látja a jelekből, hogy ezt nem sokára egy sokkal erősebb déli szél, a *sirocco* fogja fölváltani, ami őket legjobb esetben is visszahajtáná oda, a honnan jöttek; épen ezért nem akarja már az utat folytatni, hanem ki akart kötni Santa Luciában, mely egy halászvároska az isztriai parton.

Amitől az öreg chioggiai félt, az nemsokára csakugyan bekövetkezett. A *bóra* megszűnt, a tenger csendesedni kezdett, a vitorla nem duzzadt már annyira s a

bárka lassan haladt a sziklás isztriai part mentében Santa Lucia felé. Lassan, sokkal lassabban, mint az a felhőtömeg, mely dél felől örült gyorsasággal, dörögve morogva, villámolva kapaszkodott az égen fölfelé.

Délután három óra felé föltünedeztek a távolban a Santa Lucia fehér házai, de akkorra már megérkezett a sirocco is és elkezdett a tengeren dühöngeni.

Hiába feszíté a kormányrudat az öreg chioggiai, hiába forgatták Pietro és apja ide-oda a vitorlát, — a bárka nem volt képes a dühös orkánnal szemben bevergődni a santa-luciai kikötőbe. A vihar mint valami apró mogyoróhéjat gy dobálta maga előtt a kis hajót. Santa Lucia nemsokára eltűnt újra a hajósok szeme elől s lassanként újra azok a partvidékek tűntek szemökbe, melyeket csak nemrég hagytak el.

A zápor megeredt, az ég majdnem folytonosan zengett, itt is ott is becsapott egy-egy villám a tengerbe, a hullámok torony magasára emelkedtek és átcsapkodtak a bárkán, melynek fenekén félájultan kinlódva hempergett Friczi, szenvedve a meg nem szokott tengeri ut gyötrelmeit.

Este felé a halászbárka a siroccotól visszaverve már újra a Canale di Farasina éjszakai nyílása körül járt s a vihar erősen hajtotta a Charso sziget északnyugati partján a tengerbe nyuló veszedelmes szirtek felé. (Folytatása következik.)

Találós mese.

*Tudok apát, ki örökös
Munkára van kárhozthatva.
Egész napon fárad, munkál,
És csak este van nyugalma.*

EGY LÁTOGATÁS.

— Beszélyke, két képpel. —

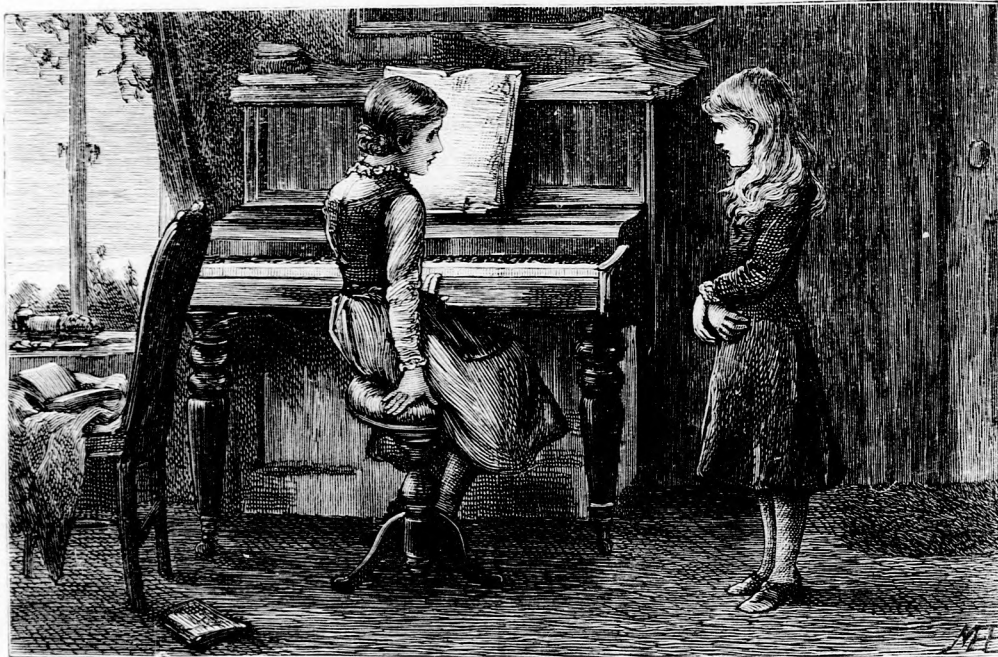
EMMI kisasszony, itt van a zongora mester, tessék bejönni!

— Nem megyek. Fáj a kezem, nem tudok zongorázni.

— De a mamácska megparancsolta, hogy hívjam elő a kisasszonyt.

— Mondtam már, hogy nem megyek. Mondja meg a zongoramesternek, hogy jöjjön holnap . . . vagy holnapután . . . vagy nem bánom, egy esztendő múlva.

Ez a beszélgetés az ajtónál folyt. Kint a szobaleány állt, bent pedig, a csukott ajtó mögött, Emmike. És hiába várt a szobaleány, Emmike nem nyitotta ki az ajtót, nem jött ki.

. . . A KIS HALLGATOZÓ FELÉ FORDULT. (Lásd a 359. lapon.)

Nem sokára azonban más valaki jelent meg az ajtónál: maga a mama, ki szigorú hangon parancsolta Emmikének, hogy tüstént jöjjön elő.

— Beteg vagyok, mamácska.

— Akkor is elő kell jönnöd, látnom kell, mi a bajod. Nyisd ki az ajtót.

Most már nem mert Emmike ellenkezni. Kinyitotta az ajtót, a mama belépett s úgy találta, hogy a kis leánynak semmi baja. Kézen fogta, elvezette a másik szobába, hol a zongoramester várta s így a vége mégis csak az lett, hogy Emmike belefogott a leczkébe. Nagy

duzzogva tette ugyan, de a mester türelmes, bár egyuttal szigorú ember volt és Emmike, kinek különben szép tehetsége

volt a zenére, beletörődött, s végigtanulta a leczkét.

De egy órával később jóformán

... A KÉT LEÁNYKA FEJÉT MEGSIMOGATTA. (Lásd a 363. lapon.)

egészen olyan jelenet folyt le megint; azzal a különbséggel, hogy Emmike, most nem csukta be az ajtót, hanem végigdől pamlagon és azt mondta, hogy a feje fáj,

nem tanulhat francziául, a franczia kisasszony jöjjön holnap, vagy holnapután, vagy legokosabb lesz, ha soha sem jön többé. De hát ez mindhiába volt. A mama,

az a rettentően szigorú mama, semmikép sem akart hinni a kis leány fejfájásában és így a francia leczke is csak végbe ment. És utána még többféle más leczke: irás, rajzolás. Mikor valahára vége lett, Emmike majdnem sirva dőlt a pamlagra.

— Ez borzasztó! Nincs a világon olyan boldogtalan leány, mint én! Egész nap kinoznak, gyötörnek, nincs egy percnyi pihenésem. És hiába kérem a mamát, hogy ne járassa ide ezt a sok unalmas mestert ... még napról-napra többet rónak rám! Borzasztó, borzasztó!

Csakugyan borzasztó lehetett, hogy egy olyan csinos, ügyes leányka annyira kétségbe esett miatta. A mama persze azt mondta, hogy semmi borzasztó sincs benne, az a három-négy órai tanulás nem sok, marad Emmikének elég ideje egész nap játéokra és mulatságra. És az apácska is azt mondta, nem akart könyörülni Emmike baján. Nem maradt tehát más hátra, mint hogy nagyon, de nagyon boldogtalan legyen. Ő legalább úgy mondta, hogy az, már pedig mindenki maga tudhatja legjobban, hogy érzi magát. Mégis azt hiszem, jó volt, hogy mások nem hallották, mert bizony talán még nevettek volna rajta s azt mondták volna, hogy ez mind csak szeszélyeskedés, lustálkodás.

De akár mit mondtak volna, elég az hozzá, hogy Emmike nagyon szerencsétlennek érezte magát egészen délig, mikor ebédre hívták. Ekkor mégis fölvidult kissé, mert félt, hogy ha az asztalnál is duzzogó arcot mutat, majd nem kap a java sültből, csemegéből, az pedig már mégis nagy kár lenne.

Ebédnél az apa beszéd közben egyszer így szólt:

— Képzeljétek, kivel találkoztam? Az én kedves Sándor barátommal, a kit már vagy öt éve nem láttam. Panaszkodott szegény, hogy rosszul folynak a dolgai, neje meghalt s ő egy kis leánykájával nemrég ideköltözött lakni; de mert szegény sorsba jutott, engem föl sem akart keresni. Persze, jól megpirongattam, a miért azt hitte, hogy régi jó barátomról meg tudnék feledkezni, mert szegény lett. Meg is hívtam, hogy még ma délután látogasson meg s hozza el leánykáját is, Dorkát. Kedves Emmikém, aztán légy ám szives a kis Dorkához!

Ezt Emmike szivesen megígérte, mert magához hasonló kis leányokkal szeretett játszani s épenséggel nem volt gőgös, elbizakodott, hogy a szegényebbet lenézze. Elő is készítette bábuit s más játékszereit.

De még jó ideig kellett várni, mert a vendégek nem jöhettek mindjárt ebéd után. Emmike tehát egy ideig olvasott, de ebbe végre belefáradt. Törte a fejét, mit csináljon? Es mert épen most a látogatás reményében nem volt olyan rosz kedvű, eszébe jutott valami, amire különben mindig szinte kényszeríteni kellett.

— A zongoramester azt mondta, hogy a mai darabot még jobban gyakoroljam be ... ezzel eltölthetem az időt, míg az a kis Dorka megjő. Valjon milyen az a Dorka?

Leült a zongorához és játszott. Nagyon szép kis darab volt, amit játszott s maga is megszerette mikor már hibátlanul el tudta játszani. Épen még

utoljára akarta végigjátszani s már felére ért, mikor észrevette, hogy egy fekete ruhás kis leányka lábujj-hegyen lép be s szinte elfojtott lélekzettel közeledik, aztán megáll egy-két lépésnyire a széktől. Emmike abba hagyta a zongorázást s a kis hallgatkozó felé fordult (Lásd a képet 356. lapon.) ez pedig kérő hangon mondá:

— Oh ne hagyd abba, játszáls még... ugy szeretem hallgatni!

Emmike kissé meglepetve nézett a kis leánykára. Olyan kedves, nyájas, okos képű kis leány volt, hogy lehetetlen volt mindjárt meg nem szeretni s Emmike, maga sem tudta jóformán miért, szó nélkül folytatta a játékot és valami sajátos megelégedést érzett. Mintha öröme telt volna benne, mintha büszke lett volna reá, hogy olyan szépen tud zongorázni. Pedig azelőtt annyira gyűlölte a zongorát!

Végre befejezte a játékot, fölugrott s megölelte a vendégét.

— Te Dorka vagy, ugy-e?

— Igen, az vagyok, te pedig Emmike vagy, ugy-e? Apácskámmal jöttem s mamád küldött ide; mondta, hogy itt találalak. Oh, szinte sajnálom, hogy észrevetél... ugy talán tovább is játszottál volna.

— Oh, hiszen arra majd kerül sor máskor is. Hát te nem tudsz zongorázni?

Dorka kissé szomoruan rázta a fejét.

— Nem tudok... nem is igen fogok tudni. Mi szegények vagyunk, jó apácskám nem fizetheti a drága mestereket.

Ezalatt bementek az Emmike szobájába s itt az asztalon Dorka egy félig kész csinos rajzot talált.

— Ki rajzolta ezt? kérdé.

— Én kezdtem bele, felelé Emmike. De már nagyon beleuntam, nem is tudom, mikor végzem be; pedig az az unalmas mester annyira sürgeti.

— Milyen szép az, ha valaki rajzolni tud, sohajtá Dorka. Hát ez miféle furcsa irás? Olvasom, de egy szót sem értek belőle.

— Ez? Ez a francia gyakorlatom.

— Ah, hát francziául is tanulsz?

Milyen boldog vagy!

— No persze! Tudnád csak, mennyi bajjal és vesződéssel jár mindez. Neked bizonyosan sokkal jobb dolgod van, nem gyötörnek egész nap mindenféle mesterek és tanítók.

— Nekem nincs tanítóm, az igaz, csak jó apácskám tanít naponként egy két órát, aztán magam olvasgatok. Hanem persze ilyen szép dolgokat, mint te, nem tanulhatok.

— Örülj neki... oh, én ugy szeretném, ha ezt a sok unalmas dolgot nem kellene tanulnom.

A kis Dorka nagyot nevetett.

— Meg akarsz tréfálni, ugy-e? Tudom én, hogy mást gondolsz. Mikor még jó mamácskám élt és apácskám nem érte annyi szerencsétlenség, én is azt hittem, hogy mindezeket fogom majd tanulni. Kedves jó mamám is szépen zongorázott, rajzolt, beszélt több nyelven s mindenki azt mondta, hogy nagyon művelt kedves nő. Megigérte, hogy majd engem is taníttat mindenre, — de most már ennek vége, már nem lehet, én már csak e nélkül fogok felnőni.

(Folytatás a 362. lapon.)

A TARPATAKI ZUHATAG (Lásd a 367. lapon.)

(Folytatás a 359. laphoz.)

Emmike hamarjában nem tudott felelni. Titokban valami nagy szégyent érzett. Mennyit durczáskodott, haragoskodott ő a miatt, amit ez a szegény kis Dorka annyira sajnál. És még be sem tudja bizonyítani, hogy nincs igaza. Nem is akart többé erről beszélni, inkább elő vette játékszereit, megmutatta képes könyveit s Dorka nem győzte nézni a sok szép dolgot; végre pedig fölkiáltott:

— Jaj de boldog is vagy te Emmike, ugy-e?

Emmike megzavarodott s akadozva felelé:

— Nem én . . . az az nem tudom . . . sokszor nagyon boldogtalannak érzem magamat.

Dorka megint nevetett.

— Jaj de furcsákat beszélsz! Hogy lehetnél te boldogtalan? Él apácskád, jó mamád, bőségben van mindened, tanulsz szép dolgokat, hát mit kívánhatsz még?

Emmike bizony nem tudta megmondani s örült, hogy Dorka a képes könyvben valami érdekes képet talált; azután meg arra kérte Emmikét, zongorázzon egy kissé. Szívesen megtette, zongorázás közben pedig egyetmást meg is magyarázott Dorkának a hangjegyekről. Szinte meglepte, milyen hamar megértett Dorka mindent. Ez pedig természetes volt, mert Dorka nagyon figyelt.

— Oh, én hamar megtanulnám, mert nagy kedvem volna hozzá, mondá Dorka.

— Hát tudod mit? Jöjj el gyakran és én majd tanítani foglak.

— Meg is tenném örömet, ha mamád megengedné.

— Majd megkérdezzük.

Ozsonnánál megkérdezték s a mama mosolyogva beleegyezett.

E naptól fogva Emmikét mintha kicserélték volna. Soha sem lehetett többé duzzogó arczczal látni, a tanítói szinte bámultak, milyen gyorsan halad mindenben s ő maga is meglepetve vette észre, mennyivel könnyebben tanul mindent, mióta jó kedvvel fog hozzá. Pedig jó kedvvel tette, mert nem tudta többé feledni, hogy Dorka és bizonyosan sok ezer meg ezer szegény gyermek irigylti őt, boldog volna, ha oly szép ismereteket szerezhethetne. És mikor egyszer ezt belátta, boszankodott magamagára, hogy azelőtt olyan balga volt és makranczoskodott a miatt, aminek legjobban kell örülnie. De meg azért is nagyon iparkodott, mert a kis Dorka most mindenben az ő tanítványa volt, mindennap délután eljött s Emmike tanította mindenre, amit ő maga tanult. Dorka pedig nagyon, de nagyon gyorsan haladt s már majd utolérte Emmikét zongorában, francziában. Igyekezni kellett hát, hogy a mester többet tudjon.

Emmike szülei látták ezt és nagy örömmel látták; azt is jól tudták, minek köszönhetni a változást. De tudta Emmike is, és mikor atyja egyszer megdicsérte, szerényen és félig bünbánóan mondá:

— Oh jó apácskám, ez Dorka érdeme, tőle tudtam meg, milyen rossz, hibás voltam azelőtt. Kár, hogy a kedves jó Dorka nem tanulhat mindent úgy mint én.

Épen e pillanatban lépett be Dorka. Emmike atyja magához hívta, kezét az Emmike kezébe tette s a két leányka

fejét megsimogatva (Lásd a képet a 357. lapon.) így szólt:

— Kedves Dorkám, neked köszönheti Emmike, hogy idején belátta egy nagy hibáját, mely rosra vezethette volna. Ti már szeretitek egymást, ezentul legyetek testvérek. Én fogok gondoskodni Dorka neveltetéséről is, együtt fogtok tanulni mindent s hiszem, versenyezni fogtok egymással a jóban.

Ebben nem is csalódott s Emmike és Dorka olyan kedves két leányka, kit mindenki méltán szeret.

Kegyves tünődés.

(Képpel a ezimlapon.)

ÉDES, kedves, jó Istenem,
Bámullak nagy műveidben
Ép úgy, mint a kicsinyekben.

Nézzek felhőt vagy virágot:
Bölcseséged, igazságod
Mindenre vet fény-világot.

Lám a bunda, hallom régen
Beszélgetni erdőn, réten:
Nyáron hűsít s hőt ad télen.

Italban szakasztott mása
Az az áldott jó teácska,
Melyet élém tett mamácska.

Ha hűvös van: vérpezsdítő,
Ha meleg van: hűvesítő —
Csekély dolog, s mégis dicső.

Bámullak nagy műveidben,
Ép úgy mint a kicsinyekben,
Édes, kedves, jó Istenem.

A SZÉLKAKAS TÖRTÉNETE.

— Mese. —

LÁTTATOK már szélkakast? Hogyne láttatok volna, hiszen ott van akár-hány torony tetején, meg háztető-kön és forog örökké jobbra-balra, soha sem nyugodhatva, mintha mindig menekülni akarna. Csakhogy nem menekülhet, ott kell maradnia s a szellő minden érintésére tovább forognia. Hiába nyikorog, nem gondol rá senki, nem könyörül rajta senki.

Mért kellett épen a kakasnak oda jutni? Elmondom nektek, mit mesélt egyszer nekem erről egy jó öreg nénike:

Hol volt, hol nem volt, egyszer valahol volt egy kellemes, nyájas majorság s ennek az udvarán egész sereg tyúk, csirke, liba, kacsza boldogan élt együtt. Ott élt egy tyukmama is apró csibéivel és vigan kaparásztak a homokban. Az öreg tyukmama gondosan őrködött kicsinyei fölött, keresett nekik pompás buzaszemecskét, kövér rovarkákat s a kis csibék soha sem is kivántak maguknak szebb életet. Ha elfáradtak, elálmosodtak, a tyukmama szárnyai alá bujva pihentek. Engedelmes derék kis csibék voltak, meg is érdemelték, hogy jó dolguk legyen.

De mégis volt egy közöttük, egy kakaska, a ki nagyon kiütött a familából. Már egészen kicsi korában sok gondot okozott a tyukmamáknak azzal, hogy minduntalan elmaradozott, szerte kalandozott s jó szerencse, hogy a kánya el nem vitte. Mikor a többiek nyugodtan pihentek anyjuk védő szárnyai alatt, ő minden áron futkározni akart, csattogtatta szárnyait s sipító hangon kiáltá:

— Titijiti!

Ha testvérei intették, hogy ne pajkoskodjék, megvetőleg felelé:

— Nekem szabad, én kakas vagyok, ti pedig csak afféle jámbor jérczikék. Nézzétek, milyen pompás tollam nő... meg

gyönyörű tarajom... és milyen felséges hangom van! Próbáljatok ti kukorékolni! Ugy-e, nem tudtok? De én tudok ám s azért nem is ülhetek mindig a suton, engemet mindenki megbámul.

Igy dicsekedett s minél nagyobbra nőtt, minél szebb lett a tolla és erősebb a hangja, annál inkább hetvenkedett. De bizony a többi csibék, libák, pulykák nem sokat hederítettek reá, legföljebb nevettek s ez bosszantotta a kis kakast.

— Ostoba népség, mondá magában. Persze, mindennap látnak, hát már megszoktak. Olyan helyre kellene mennem, ahol még nem láttak hozzám hasonló szép kakast.

Minél tovább gondolkozott rajta, annál inkább eltökélte, hogy elvándorol és szerencsét próbál a nagyvilágban.

— Mit is csinálnék itt ebben az unalmas udvarban? Minap hallottam, a kanári madár ott az ablakban a kalitkából mesélte a fecskének, milyen szép városok vannak a világon. Mért nem élhetnék én is nagy városban? Ugy van, elmegyek városba lakni.

A jó öreg tyukmama ugyancsak megijedt, mikor megtudta garabonczás fia szándékát. Akármilyen rosz kis kakas volt, mégis csak szerette, mert hát az ő fia volt. Le akarta tehát beszélni a veszedelmes tervről:

— Szerencsétlen, hiszen vesztedre rohannál, mondá neki. Még ha nem érne is semmi különös veszedelem, soha sem találnál olyan kellemes, biztos hajlékot, mint ez a miénk. Hiszen mesze földön nincsen ilyen szép udvar, a szomszédok mind irigyelnek, csak úgy válogatunk a sok jó eleségben.

— A kis kakas hetykén felelé:

— Meglehet, ez mind nagyon szép és jó afféle közönséges tyukoknak és csibéknek, a kik nem kívánnak jobbat. De én nem érem be ennyivel, reám nagyobb szerencse vár, jól tudom. Engem bámulni fog

a világ, én nem csak olyan közönséges kis kakas vagyok ám!

És hiába beszélt a jó tyukmama, a megátalkodott kis kakas nem hajtott a jó szóra, komoly intésre, mindig csak azt ismételte:

— Holnap elmegyek.

A tyukmama látta, hogy semmikép sem akadályozhatja meg, végre tehát jó tanácsokat adott neki az utra.

— Ha már semmikép sem akarsz hallgatni az okos szóra, legalább kövesd jó tanácsaimat. Ha neki indulsz a világnak, igyekezzél, hogy jó barátokat szerezz magadnak; légy szives és nyájas mindenki iránt, mert nem tudhatod, mire mikor szorulhatsz reá. De e mellett óvatos légy, kivált, ha emberek közelébe jutsz. Ha pedig valami szakácsot vagy szakácsnét látsz, akkor csak fuss, mert ezek a mi legonosszabb elleségeink. Ha egyszer kezébe kaparít valemelyik, biztosan kitekeri a nyakadat, megkoppaszt és megsüt peccsenyének. Mért oh azok az emberek nagyon szeretik a csirke peccsenyét!

A kis kakas nem szólt semmit, sőt azt hiszem, nem is igen tudta, mit beszél az aggodalmaskodó jó tyukmama, oda se figyelt a szavaira. Uti tervén gondolkozott, de nem mondta senkinek, hova, merre szándékozik vándorolni. Az igazat megvallva, maga sem igen tudta, mert hiszen még sohasem volt tul a majorság határán. És hogy ne is aggathassák, másnap reggel utnak eredt a nélkül, hogy szüleitől elbucsuzott volna. Nem törődött senkivel, mert nem szeretett senkit; elbizakodott volt s ha eszébe jutott is, hogy roszat fognak róla gondolni, így biztatta magát:

— No bizony, bánom is én. Ugy sem jövök ide többé vissza soha sem.

Ment, mendéglét s nemsokára kiért a határból, aztán egy magas dombra jutott, honnan gyönyörű volt a kilátás.

— Lám, ilyen szép vidéket még soha sem láttam. De itt sem láttak még hozzám hasonló szép kakast.

Megcsattogtatta szárnyait és torka szakadtából kukorékolt. Közel e bokorból egy kis madárka ijedten röppent fel, egy nyulacska is nagy szepegeve iramodott odább, mert ilyen ijesztő hangot a csön-des helyen még soha sem hallottak. A kis kakas nagyon meg volt elégedve.

— Ime, csak egyet kukorékoltam és mindenki reszket. Hát még ha majd igazán neki gyürközöm és nagy dolgokat viszek véghez!

Még büszkébben sétált odább és lent a völgyben egy piczike vízerecskéhez ért. Forró nyár volt, a kis ér jóformán kiszáradt, csak nagyon nagyon gyöngén folydogálhatott. Egy helyen épenséggel megakadt, mert a szél egy csomó száraz levelet csapott oda az erecske medrébe s olyan kevés volt a víz, hogy nem bírta elmosni, megakadt, mint valami nagy töltésen.

Hogy oda ért a kakas és át akart ugrani a kis vízerecskén, ez nyájasan kérte:

— Kedves jó idegen, tégy nekem egy kis szivességet. Nézd, tegnap az a goromba szél ide csapta az utamba ezt a csomó száraz levelet s most nem tudok tovább folyni. Te könnyen félre kaparhatod. Ha majd valamikor találkozunk, meghálálom.

A kis kakas megvetőleg felelé:

— Micsoda? Hát azt hiszed, hogy én valami seprő vagyok, hogy a szemetet letakarítsam az utból? Nem azért indultam én neki a világnak. Kár is szóba állanom ilyen hitvány vízececskével.

Ezzel odább sélált; a vízecke pedig halkan suttogá:

— Megbánhatod még ezt, ha valaha újra találkozunk!

De a hetyke kis kakas ezt már nem is hallotta, hanem nagy begyesen sétált tovább.

Forró nyári nap volt. Mire a nap delelőre ért, bágyadtan, lankadtan csüggeszté le lombját minden fa és bokor; maga a gyöngö szellő is, olyan lankadtan lengett, hogy a falevél is alig mozdult meg tőle. És egyszer a szellőcske így szólt:

— Kedves jó kis kakas, csattogtasd kissé a szárnyaidat, ezzel is segítsz rajtam. Nagyon elfáradtam ezen a forró napon, már nem bírok odább röpkölni, pedig fű-fa tikkadtan várja, hogy kissé fölűdítsem őket.

— No persze, felelé a gögös kakas. Majd én miattad fárasztom a szárnyaimat.

— Tedd meg, jó kis kakas, könyörgött ismét a szellőcske. Lásd mindnyájunknak kötelességünk itt a világon, hogy egymást segítsük. Majd valamikor talán én is segíthetek rajtad.

— Nem szorulok én reád, és kár is hiába könyörögnöd, mert én bizony nem fárasztom magamat miattad.

Ezzel tovább sétált s nem törődött vele, hogy a szellő bánatosan susogva mondá:

— Ezt még megbánhatod, ha valaha találkozunk.

Tovább lépdelt a kis kakas s a mezőn pásztortüzhöz ért, mely fölött bográcsban a pásztor ebédje főtt. Azaz csak főtt volna, de a tűz kialudt, mert a pásztor messze járt a nyáj után, nem szíthatta a tüzet s épenséggel semmi szellő sem járván, a meggyújtott fa csak füstölt egy ideig, aztán kialudt. De egy kis szikra még ott csillogott s ez megpillantván a kakast, nyájasan kérte:

— Jó kis kakas, segíts rajtam, hogy újra lángra lobbanhassak. Lásd nincs szél, és nincs senki közel, aki föléleszzen. Ha te amonnan egy pár száraz falevelet és fűszálat tennél reám, elég volna, hogy új erőre kapjak s akkor megfő a jó pásztor ebédje.

— Mi közöm a pásztor ebédjéhez? felelt a kakas közönyösen s odább sétált. Nagyon meg volt elégedve azzal, amit eddig tapasztalt.

— Lám, uton útfélen mindenki hozzáam folyamodik. Tudtam én, hogy nem minden bokorban terem olyan legény, mint én. Hát még ha eljutok a városba! Gyorsabban lépkedett, hogy mentül előbb odaérjen. Koronként röpült is és csakugyan még jó magasán állt a nap, mikor eljutott egy nagy városba. Ha nem lett volna olyan hetyke és elbizakodott, észébe jutott volna, mire intette a jó öreg tyukmama; de neki bizony esze ágában sem volt, hogy erre gondoljon.

Alig, hogy az első házakhoz ért, látta, hogy emberek járnak-kelnek az utcán. De nem igen vették észre.

— Figyelmeztetnem kell őket, hogy itt vagyok, gondolá.

Felröpült egy palánkra és torka szakadtából kiáltá:

— Kukorikú!

Az udvarban egy szegényes öltözetű ember dolgozgatott és figyelmessé lett a kukorékolásra.

— Nini, milyen furcsa kis kakas, mondá. Az egész szomszédságban nincs ilyen. Bizonyosan messziről tévedt ide s haza nem talál többet. Már így inkább magamnak tartom.

És mialatt a kis kakas büszkén körülnézegetett, a szegény ember gyorsan odaosont a palánkhoz és hirtelen megkapta a kis kakast.

Hiába vergődött, nem szabadulhatott. A gazda bevitte a házba s itt egy öreg asszonynak adta.

— Nézd anyjuk, fogtam egy jó kövér kis kakast, jó lesz vacsorára.

— Az ám, nagyon jó lesz. Mindjárt rakok tüzet, forralok vizet, aztán leölöm.

A kis kakas majd holtra ijedt, mikor ezt hallotta. Akarta volna mondani, hogy nem becsületes dolog elfogni idegen jó-

szágot; de hát az emberek nem értették az ő beszédét és ha értették volna is, ez nem segített volna rajta, mert hát ezek csakugyan nem valami becsületes emberek voltak. Javában készültek a talált kakaska megfőzésére. Már pattogott a tűz, már kezdett forni a víz s az asszony a kést kereste.

Halálos rettegésben szaladgált a kis kakas ide-oda. Szökni nem lehetett, mert a konyha ajtaja be volt zárva. Most már észébe jutottak a jó tyukmama szavai.

— Oh, csak hallgattam volna reája! Jaj, jaj, mi lesz belőlem, jaj, jaj!

Végso kétségbeesésében oda futott a fazékban forni kezdő vízhez és könyörögni kezdett:

— Ugy-é, te kedves, ártatlan jó vizecske, te nem fogsz engem megfőzni.

— De igen! Még pedig nagy kedvem fog telni benne, mert te sem segítettél rajtam, mikor én kértelek.

Ekkor a tűzhöz futott.

— Ugy-é, kedves jó tüzezske, nem fogod a vizet felforralni, hogy engem megfőzhessen.

— De igen, még pedig nagyon szivesen, mert te sem segítettél, mikor kértelek.

Tovább nem könyöröghetett, mert épen ekkor az asszony megfogta és kivitte az udvarra, hogy ott leölje. Erős szellő lengedezett. A kis kakas most ehhez könyörgött.

— Kedves szellő, segíts rajtam, ezek a gonosz emberek meg akarnak enni, pedig semmi joguk hozzá.

— Az már igaz, felelt a szellő. De te sem érdemelsz kegyelmet. No, majd csinállok valamit.

És épen mikor az asszony beleszurt a szegény kis kakasba, a szellőből hirtelen roppant szélvész lett, az asszony keze megrándult s nem ölte meg a kakaskát, csak megsebesítette, úgy hogy elkábult. És ekkor a szélvész elkapta az asszony

kezéből
 úgy es
 jén lev
 belefur
 nyársa
 magas
 mint a
 nagyo
 A
 mára
 balra
 szél.

Tu
 is
 képét
 melye
 zepén
 pokig
 egy d
 nyárc
 vidék
 denfé
 valan
 zakal
 ven r
 ságát

rül h
 fönt
 kedn
 keny
 gyek
 pátol
 anná
 »gör

kezeből a kakast, felröpitette a magasba s úgy csapta le, hogy épen egy torony tetején levő hegyes vasrudra esett. A rud belefuródott, a hetyke kis kakas fel volt nyársalva és többé nem mozdulhatott a magasból, csak ott forgott jobbra-balra, a mint a szél fújta. Az embereket pedig ez nagyon mulattatta, hát ott hagyták.

Azután pedig másutt is kakasformára csináltak efféle eszközt, mely jobbra-balra forog és megmutatja, honnan fuj a szél.

A TARPATAKI ZUHATAG.

(Képpel a 360—361. lapokon.)

TUDOM, alig van köztetek olyan, aki ne ismerné szép magyar hazánknak térképét. Bizonyosan sokszor nézegetitek, milyen szép nagy rónaság terül el a közepén, az áldott magyar alföldön, hol napokig járhat az ember anélkül, hogy csak egy dombocskát is látna; és kivált így nyáron még sem unalmas, szomorú ám a vidék; mert a beláthatlan sikságon mindenfelé gazdag vetések diszlenek s mint valami tengert, úgy ringatja a szél a buzakalászokat, melyek aratáskor majd bőven megfizetik a szorgalmas gazda fáradságát.

A nagy sikságot majdnem köröskörül hatalmas hegységek övezik, melyek fönt északon, a Tátra bérceiben emelkednek legmagasabbra. Itt már csak keskeny völgyek nyílnak az erdőborította hegyek közt s minél tovább megyünk a Kárpátok felé, annál szűkebbek a völgyek, annál magasabbak a hegyek. Ezt már »görbe ország«-nak mondja az alföldi

magyar ember, mert itt bizony nem lehet sokáig egyenes uton haladni, minduntalan hegynek föl és le megyünk, sokszor pedig olyan keskeny köz van két hegy között, hogy csak a gyorsan tova zuhogó hegyi patak számára van hely, az utat pedig a hegy oldalába kellett vágni. Nem is látnak itt nagy buzavetések, mert a meredek hegy-oldalokon a föld nem olyan termékeny, mint a sík alföldi rónaságon; de vannak e helyett gyönyörű erdők s ad a jó természet az embernek egyebet, a mire szintén nagy szükségünk van: a hegyek mélyében rejlik a sokféle hasznos ércz, vas, réz, ezüst, arany és a bányászok leszállva a mélybe, előhozzák, aztán nagy olvasztó kemencékben, hámorokban feldolgozzák mindenféle szerszámokká, melyeket mindennap használunk.

Itt e hegyek közt fakad a sok gyógyító erejű forrás is, melyek mellett szép fürdők épülnek s nyarankint aztán messze földről ide gyűlnek a betegek. De nemcsak a betegek keresik föl a szép Kárpátvidéket, hanem a nagyvárosok lakosai is, kik a nyári forróság elől akarnak menekülni az erdős bércevidékre, hol nyár közepén nincs tikkasztó hőség. A kik szép tájakat szeretnek látni, szintén oda utaznak és gyönyörködnek a természet nagyszerűségében.

Sok olyan szép táj van a Kárpát-hegységben, melynek megtekintésére érdemes messze földről odafáradni. A ki jól bír hegyet mászni, fölkapaszkodhatik a lomniczi (kakasdi) csucsra, több mint nyolczezer lábnyi magasságra, de erre persze nem sokan vállalkoznak, mert ez nagyon fárasztó és itt-ott veszedelmes is: meredek sziklafalakon, mély szakadékokon kell átugrálni. Aki nem mer ilyen nehéz utra indulni, talál más szép kiránduló helyeket. Fönt a sziklák közt vannak például a »tengerszem«-ek, azaz tavak, még jókora nagyságu és megmérhetetlen mélységű tavak. Egyik tónak a vize

lefoly a másikba, mely nem igen messze fekszik, abból ismét a harmadikba s így tovább; öt ilyen tó van egymás mellett és egymás fölött, mintegy emeletenként. A legalantabb fekvő tóból pedig zuhogva és dübörögve rohan a víz leasziklákon, melyen alant elterülő völgybe. Nincs helye, hogy kényelmes mederben folydogáljon, mint lent a völgyi patakok; egyik szikláról a másikra omlik s gyönyörű zuhatagokat képez, melynek zugása messzire elhallatszik. A legszebb a tarpataki zuhatag, melyet e rajzon láthattok s melyet évenként sok százan látogatnak meg a közeli Tátrafüred vendégei közül.

Régibb időben nehéz volt a Kárpát vidékre eljutni, napokig kellett kocsin utazni; de most már vasut vonul végig a hatalmas hegység alatt, a gőzmozdony messzi tájakról is pár óra alatt odaröpíti az utast s évről-évre gyönyörködnek a Kárpátok vadregényes szép tájaiban.

A »KIS LAP« 19- és 20-dik számaiban közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Szentirmay Béla, Köröskényi István, Guttman Vilma, Brokés Mariska és Bözsi, Spitzer Kornélia, Mautner Aladár, Fligl József, Heuduska Gyula.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

(Vége.)

Kenessey Berta. Azóta képzelem milyen vigan pörögsz-forogsz már. Hála Istennek, én sem panaszkodhatom. Gyászodban részt vettem. — **Kramer Bódog.** Csütörtökön delben. — **Forró Misé.** A budai Mátyás templomát most építik át s ha kész lesz, öröme fog telni benne minden hí magyarnak, nagy királyának emlékét látván benne. — **Schwarz testvérek.** Küldeni küldhettek, de bizony semmi szükségem rájuk. — **Ernyei Anna.** Az ügyes rajz megérkezett, de mert nem látok mellette megfejtést, nem tudok vele mit csinálni. A megfejtéséhez nincs elég érkezősem, bár az első sorból sejtem, hova célzasz, te kis hamis. Ha végig velem foglalkozik az a rebus, örvendve tudomásul veszem, de ki nem adom. — **Ullmann Béla.** Nem gyermekírás. Meg hozzá a »zulu« szó nem engedi, hogy komolyan vegyem. A »Kis Lap« nem mezeje az üres tréfázkodásoknak. — **Malatinszky Özséb.** A kéreztett művész

lakása a Klauzál-utcában van, saját házában. — **Deutsch testvérek.** A sikerből szívesen kivéstem a magam részét. Szeptemberben a »Kis Lap« valamennyi színdarabja megjelent egy kötetben, megbővítve egy-két újabb darabbal is. — **Rajnai Béla.** Csak az írásod szép, de a művecskéd vajmi gyarló. — **Zittmann Zsiga.** A »Kis Lap« minden elbeszélésének igaz az alja. Csakhogy a magocskából virágot és gyümölcsöt kell fejleszteni az írónak. Hiszen ez az ő feladata. — **Capelle Vilma és Adél.** Irénkének százszorosán adjátok vissza. — **Kraus Berta.** Ha előre tudod, hogy oly kérésre, mint a minővel hozzám fordulsz, nem válaszolok: kár is volt megtenned. Különben én a legyező nyelvnek hírért sem hallottam, de igenis a francia, angol, olasz, német, svéd s több nyelvnek. Ezekből válassz, a melyeket nem tudod; többet ér mindenik a virág- és legyezőnyelvnél együttvéve. Hogy a másik kérdésedet ki sem mered mondani, mert megharagudnám rád: azt nem tudom, de az előző után sejtem. — **Adler Czili.** Azt kérdezed, Robinsont hol veheted meg? Husz a székállónál, zsemlyét a sütőnél, könyvet a könyves boltban. — **Sátor Józsi.** Tán ágyban fekvé irtad levelkedet? Mert látom más kéz fejezte be. Ha beteg voltál, fölépültél-e már? — **Öshegyi Mimi.** Legjobb, ha ngs Zirzen Jankához, a m. k. állami nőnövelde igazgatójához fordultok. (Budapest, Sugárut.) Onnan a várt választ megkapjátok. — **Stein Rikárd.** Nem találál képrejtvénynek alkalmasabb tárgyat, mint az akasztást? — **Szarvas Paula.** Milyen német lapot akarsz járni. Olyan »Kis Lap« formát vagy mást? Bécsben jelen vagy jelent meg egy: »Nach der Schule«; Lipscebén meg egy elszakadt német ikertestvére a »Kis Lap«-nak: »Illustrirte Zeitung für kleine Leute«. Egyebet nem tudok. — **Fleischmann testvérek.** Naponkint jelenjen meg a »Kis Lap« s minden közleménye képekkel? Hát esti lapot hozzá nem kérték? Csak nem tartjátok legfontosabbnak a »Kis Lap«-pal való mulatozást. Komoly tanulni valótok tán nincs is?

Jótékonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Kováts Lujza 1 frt. — Lázár Ilonka 1 frt. — Szenágy Ilonka 1 frt. — A már eddig kimutatott 608 frt 54 krral együtt összesen 611 frt. 54 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.